

Af Simon Friberg

Den vågne læser har allerede i titlen anet, at noget ikke passer helt. Det var den fornemmelse, jeg forlod årsmødet ved DF med; at noget ikke passede helt med virkeligheden; at noget havde rykket ved min spæde naive forskningsidealisme.

Simon Friberg
Studerende, DB
simonfranksen@gmail.com

Det behøvede jo ikke at være noget slemt eller "forkert" at udvide horisonten og møde nye mennesker, var jo idéen med at tage af sted. Det tog lang tid før jeg opdagede, hvad det var, der rugede indeni, på trods af de mange oplyste og velforberedte foredrag. Konsekvensen! Jeg tror, at det var Jeppe Nicolaisens og Benny Lautrupps forsigtige spørgsmål, der for alvor satte gang i propelhatten. Forudsætningen for god forskning er jo simpel nok; penge først og dernæst kloge hoveder med gode idéer.

Alligevel var jeg lidt stødt over at lære, hvor meget nogen af de tilstedeværende organisationer havde ændret på oprindelige målsætninger og forskningsplaner, "blot" for at kvalificere sig til tildeling af midler. Spørgsmålet jeg stiller er: Hvor langt er for langt?

En bekymring for hele begrebet grundforskning begynder at tage form i mit baghoved. Mere end en bekymring, en anelse om, at et panikprojekt, der kan sende dansk forskning tilbage til stenalderen i stedet for at sende den hen, hvor den hører til; nemlig som førende på verdensplan. Jeg undskylder den følelse og de usammen-

hængende sætningskonstruktioner. Det skyldes at jeg skriver fra et sted med måske, mulige logiske konsekvenser og multiple choice.

Jeg kan på ingen måde se, hvordan kvantitative målemetoder, uanset hvor mange og komplekse de er, kan fortælle det fjerneste om kvaliteten af en forsker eller en organisation. I hvert fald ikke det, som jeg forstår ved kvalitet. Det står klart, at virkelig kvalitetsmåling koster penge – mange penge. Nuvel, så må man tage forretningsbrillerne på og tænke "return on investment", som Carsten Riis forklarede glimrende. Men forskningsinstitutionerne er ikke købmændsforretninger. Forskermiljøet er ikke et kræmmermarked. Som han selv ytrede: "det er ikke den højeste retfærdighed, men det virker". Er det sådan vores forskning skal vurderes og evalueres i fremtiden? – det er noget hovsa, men det virker og det er billigt.

Ikke hvis jeg har noget at skulle have sagt. Jeg ved godt, at jeg blander begrebet forskning og kvalitetsvurdering af denne sammen, men hænger det ikke sammen? Er et produktets succes ikke codependent med vurderingen af dette? Både det engelske og norske forbillede til et system til

fordeling af basismidler, viser med alt ønskelig tydelighed, hvor skævvredet forskermiljøet bliver på nationalt plan.

Jeg skal ikke stå i vejen, hvis flertallet ønsker forskning på akkord og små snyderier med tallene for at sikre sig de sidste 5 % af bloktilskuddet. Jeg tror bare ikke, at jeg er den eneste, der sidder med disse tanker. Når alt kommer til alt, kan det jo kun være relevant at måle KVALITETEN af en given institution og tildele midler derefter. Men det er ganske enkelt for omkostningsfuldt på grund af den massive mængde mandetimer, der skal lægges ind i en sådan måling. Jeg mener bare, at næstbedst ikke er godt nok – hvorfor ikke finde en alternativ rute til besparelser, hvis det er offentlige midler, der er problemet? Hvis det er for at højne forskningskvaliteten, så vil jeg gerne høre argumentet igen, for jeg tror ikke, jeg fik fat i det første gang!

Jeg slutter min svada og siger tak for en god og tankevækkende oplevelse på årsmødet.

Alligevel var jeg lidt stødt over at lære, hvor meget nogen af de tilstedeværende organisationer havde ændret på oprindelige målsætninger og forskningsplaner, "blot" for at kvalificere sig til tildeling af midler.